

Arrest

nr. 78 053 van 26 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 augustus 2011 met referthenummer X.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. NAVASARTIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 november 2010, volgens de gemeente ontvangen op 25 november 2010, dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 22 juni 2011 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.11.2010 werd ingediend door:

<i>K., N.A. (...) (R.R.: (...))</i>	<i>volgens vervallen PP</i>	<i>G.N. (...)</i>
<i>Geboren te Qarawola Zakho op (...)</i>		<i>geboren te Syrië op (...)</i>
<i>Nationaliteit: Irak</i>		<i>nationaliteit: Armenië</i>
	<i>ook gekend als</i>	<i>K., N.A. (...)</i>
		<i>geboren te Zakho op (...)</i>
		<i>nationaliteit: Irak</i>

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 2005 in België verblijft en geïntegreerd zou zijn (hij legt een arbeidskaart voor, een opleidingscontract, een attest van inburgering, getuigenverklaringen en een attest waaruit blijkt dat hij lessen heeft gevolgd van de module BENT2 07) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De advocaat van verzoeker haalt aan dat er bewijzen in voorliggende aanvraag zijn toegevoegd aangaande het onberispelijk gedrag en de goede zeden van zijn cliënt. Er dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 10.03.2005, werd afgesloten op 19.06.2007 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij een beslissing tot weigering van de erkenning. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure — namelijk ongeveer 2 jaar en 3 maanden — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

2. Over de rechtspleging

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat het verzoekschrift tot nietigverklaring is gericht tegen de voormelde geciteerde bestreden beslissing alsook tot een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven aan de verzoekende partij op 16 juli 2011 onder de vorm van een bijlage 13 die door de verzoekende partij als tweede bestreden beslissing is toegevoegd.

Bij beschikking van 22 augustus 2011 wordt het te betalen rolrecht begroot op 350 euro.

De verzoekende partij betaalt op 2 september 2011 slechts de som van 175 euro met de melding “*enkel tegen beslissing 9bis*”.

Artikel 39/68 van de vreemdelingenwet luidt:

§ 1. Een rolrecht van 175 euro is verschuldigd indien voldaan is aan de volgende cumulatieve voorwaarden :

1° de verzoekende partij geniet niet van het voordeel van de pro deo;

2° het betreft:

-hetzij een beroep dat is ingeleid tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of van één van zijn adjuncten,

- hetzij een beroep tot nietigverklaring tegen een individuele beslissing genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsook de vorderingen tot schorsing van de tenuitvoerlegging, onder de in het tweede lid bepaalde voorwaarden.

Wanneer de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing wordt gevorderd, wordt het recht, vastgesteld in het eerste lid, slechts onmiddellijk betaald voor de vordering tot schorsing. In dit geval is het recht van het verzoekschrift tot nietigverklaring slechts verschuldigd bij het instellen van een vordering tot voortzetting van de procedure, bedoeld bij artikel 39/82, § 6, en wordt het gekweten door de persoon of de personen die de voortzetting van de procedure vorderen, onverminderd § 3.

De verzoekschriften tot tussenkomst bedoeld in artikel 39/72, § 2, geven aanleiding tot de betaling van een rolrecht van 125 euro.

§ 2. Indien de hoofdgriffier of de door hem aangewezen griffier vaststelt dat de verzoekende partij in het verzoekschrift de toepassing van het voordeel van de pro deo vraagt, zonder dat die bij het verzoekschrift de in artikel 39/69, § 1, tweede lid, 8°, bepaalde stukken heeft gevoegd, dan richt hij aan de verzoekende partij een brief waarbij wordt meegedeeld welke stukken ontbreken en waarbij die partij wordt verzocht binnen acht dagen haar verzoekschrift te regulariseren.

De verzoekende partij die haar verzoekschrift regulariseert binnen acht dagen na de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde verzoek, wordt geacht de vereiste stukken te hebben gevoegd bij het verzoekschrift op de datum van de verzending van het verzoekschrift.

Een verzoekschrift dat niet, onvolledig of laattijdig is geregulariseerd, wordt onverminderd de toepassing van artikel 39/69, § 1, derde lid, geacht in te houden dat de verzoekende partij afstand doet van zijn verzoek van de pro deo te genieten.

§ 3. De kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter beslist bij beschikking tot het verschuldigd zijn van het rolrecht en bepaalt het bedrag ervan.

De beoordeling van de in § 1, eerste lid, bepaalde voorwaarden geschiedt op basis van het verzoekschrift en de er op grond van artikel 39/69, § 1, eerste lid, bijgevoegde stukken.

De uitspraak over het rolrecht geschiedt zonder rechtspleging en is niet vatbaar voor enig beroep.

§ 4. Collectieve verzoekschriften geven aanleiding tot het betalen van zoveel malen het recht als er verzoekers en bestreden beslissingen zijn.

§ 5. Het rolrecht wordt door de verzoekende partij voorgeschoten. De betaling wordt verricht binnen een termijn van acht dagen, die ingaat op de dag dat de hoofdgriffier de betrokkene ter kennis brengt dat het rolrecht verschuldigd is en waarbij hij tevens op de hoogte wordt gesteld van het verschuldigde bedrag.

Indien het bedrag niet binnen de in het eerste lid bepaalde termijn is gestort, wordt het beroep niet op de rol geplaatst. De niet-tijdige betaling kan niet worden geregulariseerd. Bij tijdige kwijting wordt het beroep op de rol geplaatst en gaat de termijn bedoeld in artikel 39/76, § 3, in.

In afwijking van het tweede lid, moet, wanneer in de vordering tot schorsing, die gepaard gaat met een beroep tot nietigverklaring, de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, het verschuldigde rolrecht betaald worden op het ogenblik dat de voortzetting van de procedure wordt gevraagd, met dien verstande dat de vordering tot schorsing op zich geen aanleiding geeft tot de kwijting van het recht indien de schorsing wordt toegestaan.

Als met toepassing van artikel 39/82, § 3, eerste lid, de vordering tot schorsing zich uitsluitend beperkt tot een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en indien de vordering tot schorsing niet werd toegestaan, dan is het rolrecht voor deze vordering tot schorsing verschuldigd bij het indienen van een verzoekschrift tot nietigverklaring.

§ 6. De Raad begroot het rolrecht en doet uitspraak over de bijdrage in de betaling ervan. Gaat het beroep tot nietigverklaring samen met of is het voorafgegaan door een vordering tot schorsing, dan wordt het recht verschuldigd voor het verzoekschrift tot nietigverklaring ten laste gelegd van de partij die ten gronde in het ongelijk wordt gesteld."

Bijgevolg werd enkel het beroep dat de nietigverklaring vordert van de eerste bestreden beslissing op de rol gezet.

Inmiddels is de termijn voorzien in artikel 39/68, §5 van de vreemdelingenwet verstreken zodat het beroep van de verzoekende partij zich beperkt tot de vordering gericht tegen de eerste hierboven geciteerde bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet alsook de "schending van de formele motivering", van de materiële motiveringsplicht en van het gelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"1. Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van de bestuursbeslissingen.

Schending van de formele motivering.

De beslissing van de DVZ houdende verwerping van de aanvraag van verzoeker tot regularisatie, vermeldt als identiteitsgegevens voor de betrokkene het volgende: K. N. A. van Irakese nationaliteit, terwijl het bevel om het grondgebied te verlaten, dat is gebaseerd op de negatieve beslissing van de DVZ, andere identiteitsgegevens vermeldt, zijnde K. A. van Ex-Joegeslavische nationaliteit.

Uit de vergelijking blijkt dat de nationaliteit totaal verschillend is. Bijgevolg kan niet geconcludeerd worden dat het om dezelfde persoon gaat.

Een van de twee beslissingen is bijgevolg niet correct.

Schending van de materiële motiveringsplicht en van het gelijkheidsbeginsel

Op basis van de reglementering van 22 juli 2009 houdende regularisatie van mensen zonder papieren komen asielzoekers in aanmerking voor verblijf op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet indien ze 5 jaar onafgebroken in België verblijven en bewijzen van lokale verankering kunnen voorleggen.

Het is juist dat de reglementering van 22 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State maar de Staatssecretaris voor migratie en asielbeleid, hanteerde op basis van zijn discretionaire bevoegdheid de criteria van de vernietigde reglementering voor de beoordeling van de aanvragen op basis van artikel 9 bis.

Betrokkene heeft in zijn aanvraag tot verblijf bewijzen geleverd van beide criteria hierboven vermeld.

De vraag rijst dan ook waarom de verwerende partij in casu niet dezelfde criteria hanteert voor de beoordeling van de aanvraag van verzoeker.

De verwerende partij zal misschien antwoorden dat verzoeker geen aanvraag heeft ingediend binnen de gestelde termijn.

De argumentatie is niet correct:

Het feit dat verzoeker geen regularisatieaanvraag heeft ingediend binnen de opgestelde termijn vermeld in de reglementering van 22 juli 2009 zijnde tussen 15 september en 15 december 2009, is niet relevant. Immers de reglementering, zoals vermeld, werd vernietigd door de Raad van State voor het beëindigen van deze termijn.

Verzoeker kan niet gesanctioneerd worden omdat hij geen regularisatieaanvraag heeft ingediend als de reglementering al vernietigd was.

Het getuigt van schending van het gelijkheidsbeginsel indien de DVZ sommige aanvragen op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet beoordeelt op basis van criteria van een niet bestaande (vernietigde) reglementering en de andere aanvragen op basis van andere criteria."

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artt. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

verzoeker tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,

- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),

- wanneer verzoekster in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 2005 in België verblijft en geïntegreerd zou zijn (hij legt een arbeidskaart voor, een opleidingscontract, een attest van inburgering, getuigenverklaringen en een attest waaruit blijkt dat hij lessen heeft gevolgd van de module BENT2 07) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De advocaat van verzoeker haalt aan dat er bewijzen in voorliggende aanvraag zijn toegevoegd aangaande het onberispelijk gedrag en de goede zeden van zijn cliënt. Er dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 10.03.2005, werd afgesloten op 19.06.2007 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij een beslissing tot weigering van de erkenning. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbluft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk ongeveer 2 jaar en 3 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.".

Deze overwegingen laten verzoeker toe om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is verklaard door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

De bovenstaande motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is.

De verwerende partij laat dan ook slechts gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd. Er is naar behoren voldaan aan de materiële motiveringsplicht, hetgeen onmiddellijk kan worden vastgesteld wanneer men er de motieven van de bestreden beslissing op naslaat. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

In een eerste onderdeel van zijn middel uit verzoeker op het gegeven dat in het bevel om het grondgebied te verlaten een andere nationaliteit zou vermeld staan dan op de beslissing 9bis.

hi zoverre verzoeker kritiek uit op de vermeldingen op het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten, laat verwerende partij gelden dat er hoogstens een probleem in de kennisgeving kan zijn opgetreden (vermelding in de akte van kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten), doch dat zulks vanzelfsprekend niet de nietigverklaring van de bestreden beslissing(en) met zich mee brengt.

Terwijl in de beslissing dd. 22.06.2011 duidelijk het volgende wordt vermeld:

(...)

Verzoeker, die in de aanvraag om machtiging tot verblijf bij schrijven dd. 19.11.2011 omschreven wordt als "[G. N.] alias [K. N. A.]" kan niet dienstig voorhouden dat niet kan geconcludeerd worden dat het om dezelfde persoon gaat en één van de twee beslissing met correct is.

Ook de concrete kritiek van verzoeker in zijn tweede onderdeel van het enig middel kan niet worden aangenomen. Verzoeker verwijst naar de 'reglementering van 22 juli 2009', die vernietigd werd door de Raad van State.

Verwerende partij merkt op dat haar geen 'reglementering van 22 juli 2009' bekend is; in zoverre verzoeker verwijst naar de vernietigde instructie dd. 19.07.2009, laat verwerende partij gelden dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf (ingediend bij schrijven dd. 19.11.2010) op geen

enkel ogenblik verwezen heeft naar deze instructie zodat hij dit ook niet dienstig voor het eerst in zijn verzoekschrift tot nietigverklaring kan doen.

Verzoekers beschouwingen falen volkomen in feite en in rechte.

In casu kan enkel worden vastgesteld dat de gemachtigde overeenkomstig art. 9bis § 1 van de vreemdelingenwet terecht heeft onderzocht of verzoekende partij in zijn aanvraag buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd, doch heeft vastgesteld dat de door verzoeker aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk vermeld dat het verzoek dat werd ingediend in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 onontvankelijk is, om reden dat : "de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden

(...)"

Dit geheel overeenkomstig voormeld art. 9bis § 1, eerste lid, dat als volgt luidt:

(...)

Voor de beoordeling of er al dan niet sprake is van 'buitengewone omstandigheden', beschikt de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid over een discretionaire appreciatiebevoegdheid, die in casu werd toegepast.

Verzoeker blijft in gebreke aan te tonen met welke elementen die hij heeft ingeroepen in zijn aanvraag, geen rekening zou zijn gehouden bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden.

Uit de motieven van de bestreden beslissing komt duidelijk naar voor dat de aanvraag onontvankelijk werd bevonden wegens de afwezigheid van de buitengewone omstandigheden.

Deze motieven stemmen ook overeen met de constante rechtspraak van de Raad van State nopens de draagwijdte van het begrip 'buitengewone omstandigheden':

"Overwegende dat artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet als algemene regel bepaalt dat de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland; dat artikel 9, derde lid, evenwel bepaalt dat het hem in buitengewone omstandigheden wordt toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België; dat hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd; dat deze buitengewone omstandigheden niet mogen verward worden met de argumenten die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen;

Overwegende dat de toepassing van artikel 9, derde lid, met andere woorden een dubbel onderzoek inhoudt, met name (1) wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft, en (2) wat de gegrondheid van de aanvraag betreft; dat wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt; dat vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, de verwerende partij moest nagaan of zijn aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden; dat de vreemdeling klaar en duidelijk in zijn aanvraag moet vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de diplomatieke dienst of consulaire overheid in het buitenland in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting moet blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat;" (R.v.St. nr. 109.214 van 12 juli 2002; R.v.St. nr. 159.913 van 12 juni 2006; R.v.St. nr. 164.173 van 27 oktober 2006; R.v.St. nr. 166.201 van 20 december 2006)

Zoals wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, maken de door verzoeker in zijn aanvraag opgeworpen elementen geen buitengewone omstandigheden uit.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers hun aanvraag onontvankelijk diende te worden verklaard nu de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden betreffen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Bij zijn beoordeling van de buitengewone omstandigheden heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid elk element dat verzoeker heeft aangehaald in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onderzocht, doch werd er vastgesteld dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken waarom verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure.

Er kan enkel worden vastgesteld dat de bestreden beslissing terecht is genomen en ten genoegte van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed. Terwijl, waar verzoeker verwijst naar het gelijkheidsbeginsel dient te worden vastgesteld dat verzoeker in gebreke blijft de feitelijke en concrete gegevens aan te brengen waarbij moet worden aangetoond dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld.

"Er moet voorts opgemerkt worden dat een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van het gelijkheidsbeginsel slechts kan aanvaard worden indien met feitelijke en concrete gegevens aangetoond wordt dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (R.v.S. 5 mpart 2004, nr. 128.878). Verzoeker laat evenwel na dit te doen."(R.\.V. nr. 18.975 van 21 november 2008)

Verzoekers tweede middel mist derhalve feitelijke en juridische grondslag, en kan niet worden aangenomen."

3.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar de redenen waarom de door de verzoekende partij ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden zijn. Zoals uit de bespreking van het middel zal blijken is de gemachtigde van de staatssecretaris op alle aangevoerde elementen uitdrukkelijk ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Onderzoek van de motiveringsplicht vergt in casu een onderzoek van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet

worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

In de aanvraag maakt de verzoekende partij geen onderscheid tussen elementen die het bestaan van buitengewone omstandigheden dienen aan te tonen en elementen die de gegrondheid van de aanvraag betreffen.

De verzoekende partij haalt aan:

- dat zij onder een valse identiteit een asielaanvraag heeft ingediend, waarvoor zij zich verontschuldigt;
- dat zij sinds 2005 ongeveer zes jaar ononderbroken in België verblijft;
- dat zij zeer goed geïntegreerd is en bewijzen toevoegt van onberispelijk gedrag en goede zeden en integratie;
- dat zij over een identiteitskaart waaronder een geldig internationaal paspoort beschikt;

Aan de aanvraag voegt zij een kopie van haar paspoort, verschillende bewijzen die op integratie moeten wijzen, getuigenissen van kennissen en administratie functionarissen en een kopie van een arbeidskaart toe.

De bestreden beslissing stelt hieromtrent:

“Het feit dat betrokkene sinds 2005 in België verblijft en geïntegreerd zou zijn (hij legt een arbeidskaart voor, een opleidingscontract, een attest van inburgering, getuigenverklaringen en een attest waaruit blijkt dat hij lessen heeft gevolgd van de module BENT2 07) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De advocaat van verzoeker haalt aan dat er bewijzen in voorliggende aanvraag zijn toegevoegd aangaande het onberispelijk gedrag en de goede zeden van zijn cliënt. Er dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 10.03.2005, werd afgesloten op 19.06.2007 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij een beslissing tot weigering van de erkenning. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure — namelijk ongeveer 2 jaar en 3 maanden — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn correct en niet kennelijk onredelijk. Geen van de door de verzoekende partij aangehaalde argumenten toont het bestaan van buitengewone omstandigheden aan. Zij betreffen elementen die betrekking hebben op de gegrondheidsfase.

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing verwijt dat zij andere identiteitsgegevens bevat dat het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten omdat in het bevel naast de vermelding van de Iraakse nationaliteit ook tussen haakjes vermeld staat dat de verzoekende partij van “*ex-Joegoslava*

vische” nationaliteit is, is dit een loutere materiële misslag die niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing nu overduidelijk de Iraakse nationaliteit vermeld is, met uitzondering van de bijkomende vermelding die de verzoekende partij te kennen gaf bij het gebruik van een valse identiteit, zijnde de Armeense nationaliteit.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Evenmin toont de verzoekende partij aan op welke elementen aangehaald in haar aanvraag niet werd geantwoord. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 5 januari 2007, nr. 166.369). De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift in wezen tot de algemene bewering dat aanvragen op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden beoordeeld op basis van criteria van een niet bestaande vernietigde instructie (bedoeld wordt deze van 19 juli 2009). Met dergelijke algemene bewering toont de verzoekende partij geen schending van het gelijkheidsbeginsel aan, daargelaten de vaststelling dat in casu de bestreden beslissing de aanvraag niet beoordeelt op grond van de vernietigde instructie en de verzoekende partij dit evenmin vraagt of heeft gevraagd. De verzoekende partij kan de verwerende partij niet verwijten niet te antwoorden op vragen die haar niet gesteld werden.

In de mate dat de verzoekende partij haar grief grondt op het gegeven dat de instructie van 19 juli 2009 niet werd toegepast, wordt gewezen op het volgende:

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij het ongegrond verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. Het betoog dat erop gericht is de toepassing van de voormelde instructie te verkrijgen is niet dienstig.

Tot slot wijst de Raad erop dat hij niet de bevoegdheid heeft een toetsing door te voeren van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, bevoegdheid die uitsluitend het Grondwettelijk Hof toekomt.

Het middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN